

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αἰ, Δέσποτα, χαρά μου, τί χαρά!

— Νὰ ἀκούσω, θεότρελλο τὴν χαρὰν σου.

— Ὅτι ἤρχισε τέλος πάντων ὁ χειμὼν καὶ ἰδοὺ ὁ γέρον Πάρνης καὶ ἡ καλή σου συμπεθέρα ἡ τσουρά Πεντέλη ἐνεδύθησαν τῆς χιόνης τὴν λευκὴν σινδόνην, ὥς καὶ ὁ φαλακρὸς Ἰμμητὸς εἶναι ἀγνώριστος· δὲν προδαίνεις νὰ ἰδῇς; τί κρύπτεις καὶ τοὺς ῥώθωνάς σου, ἄφες νὰ ἀναπνεύσης τὴν ζωὴν ἀφοῦ ἀπὸ τινος πάγος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ σας κόσμου.

— Ἄφες με νὰ ζῆς, διότι εἰζεύρεις, μωρόλογο, ὅτι συνήθως δὲν νοστιμεύομαι τὰς φιλαρίας σου.

— Τὸ καταλαμβαίνω. τὸ καταλαμβαίνω γέρο — παράξενε, συμβαίνει μεταξὺ μας ὅ,τι συμβαίνει εἰς ἓν συνοικέσιον, ὅταν τύχη νὰ ᾔηται ὁ μὲν σύζυγος γέρον, νερδὸς, ἡ δὲ σύζυγος νέα μὲ πλήρεις δόνοντας, τῆς ὁποίας ὁμῶς δὲν ἐφύτρωσεν εἰσέτι ὁ τελευταῖος τραπεζίτης, ἢ ὁ φρονημίτης λεγόμενος.

— Ὅ,τι συμβαίνει θέλεις νὰ εἴπῃς, καὶ εἰς σέ,

— Χι! χι! ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὁμῶς, ἡ ὀλίγη καταπεσοῦσα χιὼν μὲ μαγεύει· σέ δὲν σὲ θέλγει, γέρο μου;

— Οἱ γέροντες ἔχουν ἀρκετὴν εἰς τὰ στήθη των ἥτις εἰς τὸν τάφον μόνον θὰ ἀναλύσῃ—τὸ ἐν ψύχος διὰ τοῦ ἄλλου—τίποτε δὲν τοὺς θερμαίνει, οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ σελήνη τῆς νέας αὐτῆς ἐποχῆς—ἐννοῶ ἐκείνους, οἵτινες εἶναι γέροντες πτωχοί, διότι οἱ πλούσιοι . . .

—Τὶ ὠραία, τί ὠραιότερα, γέρο μου, νὰ ᾔηται τις γέρον πλούσιος, διὰ πάσης θυσίας νὰ ἔχη τὴν θερμάστραν του, ἡ λαμπρὰν καὶ ἀρχαϊκὴν πυρὰν, καθήμενος ἐντὸς μαλθακωτάτου ἀνακλίντρου ἀπέναντι τῆς ἐστίας του. Τὴν αὐγὴν τὴν σοκολάταν του καὶ ὀλίγα δίπυρα ἢ κουλούρια ζυμωμένα μετὰ ζαχαρώσεως καὶ γάλακτος· περὶ τὴν δεκάτην τὸ πρόγευμά του, κατ' ἔθος εὐρωπαϊκὸν καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τὸ γεῦμα του, τὸ ἐκ πάντε τοῦλάχιστον πινακίων διαφόρων φαγητῶν συγκείμενον, χωρὶς νὰ ἐλλείπῃ καὶ τὸ γλύκυσμά του, καὶ χωρὶς νὰ παραλείπῃ τὸ δεῖπνον του· διότι περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζει

πλέον, ἀφοῦ τὴν συνείδησίν του τὴν ἐπανάπαυσε, ὡς ἄνθρωπος . . . ὅστις ἔπραξεν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ὅ,τι ἠδύνατο . . . Μὰ τὴν οὐράν μου, οὔτε τὸν μέλλει, ἂν βρέχη ἢ χιονίζῃ ἔξω, ὅταν ἐκεῖνος θερμαίνεται, ὁ δὲ στόμαχός του οὔτε μίαν πτυχήν ἔχει κενήν.

— Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, δαιμόνιον, πόσον ἐγωῖστής εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε, οὐ μόνον ἀδιαφορεῖ, ἀλλ' οὔτε πιστεύει, ὅτι ὑπάρχει τις νὰ πεινᾷ καὶ νὰ παγόνῃ, ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἐκεῖνος ἐπάγονε καὶ ἐπείνα.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἰδοὺ τί ἤκουσα τὴν προχθὲς χωρὶς νὰ θέλω, Δέσποτα, διερχόμενος τὴν πλατείαν ὁδὸν . . .

Ἡμεῖς τρώγομεν, καλέ μου μπαμπᾶ, ἔλεγεν ἐν τεκνίῳ καθήμενον περὶ πλουσίαν τράπεζαν, ἐνῶ ἡ ἄπωθι πυρὰ ἐθέρμαινε τὰ νῶτα του, ἀλλ' οἱ καϋμένοι οἱ πτωχοὶ, μπαμπᾶ, πεινοῦν καὶ παγόνουν μοι λέγει ἡ κταγὰ μου.

— Ἡ ντατά σου εἶναι μία ἀνόητη, νὰ τῆς εἰπῇς· ἐδῶ οἱ πτωχοὶ, παιδί μου εἶναι τόσοι πολλοὶ, ὥστε ἂν κρυόνουν, ἅς συναχθοῦν ὅλοι εἰς ἓν μέρος καὶ μὲ μόνην τὴν ἀναπνοήν των δύνανται νὰ θερμανθοῦν· καὶ μὴ συλλογίζεσαι δι' αὐτούς, ἂν πεινοῦν, διότι εἶναι συνειθισμένοι νὰ τρώγουν τόσον ὀλίγον, ὥστε κάμμιαν ἐντύπωσιν δέν τοὺς κάμνει τὸ πολὺ. Ἄκουσε παιδί μου, ποτέ σου νὰ μὴ δίδῃς τίποτε εἰς πτωχόν, ὁ πτωχὸς εἶναι ὁ κατηραμένος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν θελήσῃς νὰ τὸν κάμῃς πλούσιον, ἁμαρτάνεις.

— Ταῦτα ἤκουσα ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς, νὰ λέγωνται, Δέσποτα.

— Καὶ σὺ τί λέγεις, δαιμόνιον;

— Ἐννοεῖται δᾶ, ὅτι κάλλιον εἶχα νὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ πλούσιος ἄνθρωπος ἢ πτωχὸς κατηραμένος.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον, κάλλιον πτωχὸς κατηραμένος ἢ πλούσιος . . . διὰ πάσης θυσίας.

Τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, φίλε ἀναγνώστα, σοὶ τὰς προσφέρομεν ὡς ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ πίστευσον, ὅτι τὸ δαιμόνιον δὲν λέγει ψεῦδη οὔτε τὴν ἀλήθειαν διαστρέφον διηγεῖται τῆς κεφαλῆς του ἐπινόηματα· ἐν μόνον ψεῦδος ἂν πολμήσῃ νὰ εἰπῇ, ἔτοιμος εἶναι ὁ Ἀβδηρίτης νὰ τῷ ἀποκόψῃ τὴν γλῶσσαν, καθὼς ἡ ἐμμισθος Εἰσαγγελία τὴν ἰδικήν του, μὲ τὴν ἐπίσημον ψαλίδά της, ἂν μίαν θελήσῃ νὰ εἰπῇ ἀλήθειαν πολιτικὴν τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐννοεῖτε ὅπως καὶ ἐγὼ . . .

Μὴ ζητήσῃς ὁμῶς νὰ μάθῃς τοῦ εἰπόντος τὸ ὄνομα, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ τὸ εἰπῶμεν (ἐκτός ἂν τὸ μαντεύσῃς) οὔτε διὰ συμβολικῶν γραμμάτων Α καὶ Β, ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι ἀγράμματος· καθὼς καὶ τὴν μαύρην πολιτικὴν ἀλήθειαν, διότι τὰ πολιτικά μας κατέστησαν δι' ἡμᾶς ἀπολίτευτα πλέον.

Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ διὰ σήμερον μικρὰ τινα τοῦ Ἀβδηριτικοῦ δαιμονίου πηδήματα.

Εἰς οἰκίαν τινα δίδεται χορὸς, ὃ σύζυγος ἀσθενεῖ καὶ ὁ ἰατρός διατάσσει συναχῶς ἐπὶ τοῦ στομάχου τοῦ καταπλάσματα, διότι ἔχει ἀνάγκην νὰ ἰδρώσῃ.

Συμπέρασμα — ὅταν εἰς οἰκίαν τινα, ἐν ἣ ὁ σύζυγος ἀσθενεῖ, δίδεται χορὸς, ἡ δὲ ὑπηρετρία, εἰς τὴν ἀνατέθῃ ἡ φροντίς τοῦ ἀσθενοῦς θέσῃ ἐκ παραδρομῆς ἐπὶ τοῦ στομάχου 48 καταπλάσματα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, χωρὶς ἀμφισβολίαν ἡ σύζυγος, ἥτις χορεύει κατ' εὐτυχίαν εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν, θὰ ἰδρώσῃ.

Παρατηρήθη, ὅτι μέχρι τινος τὸ ὁρατὸν φύλον μόνον τῆς καρδίας ἡμῶν ἐφρόντιζε νὰ λαμβάνῃ κατόπιν ἐγένοντο, σποραδικαὶ ἐκδρομαὶ καὶ εἰς τὰ βαλάντια . . . ἀπὸ τινος ὅμως τόσον ἤρχισε νὰ ἀπομιμῆται τὸ ἀνδρικὸν γένος, ὥστε ὡς καὶ τοὺς καπνοὺς μας καπνίζει· ἀφοῦ δὲ ἐνεδύθη καὶ τὸ σουρτοῦκορ, δὲν μένει ἢ τὸ παταλόριον.

Τὴν παρελθοῦσαν εἰς νεανίας ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν ἀπαίτησιν τρομεροῦ ἐργολάβου, μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ καλλονὴν τινα, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἦτο βέβαιος ὅτι ἐπέκλειψε δι' ἐνὸς βλεμματός . . .

Ἀφοῦ ὅμως ἐπὶ πολὺ ἀνέμεναν εἰς τὸν διόδρομον, παρέστη ἡ γραῖα ὑπηρετρία, ἥτις τὸν λέγει.

Μοῦ εἶπε ἡ Κυρά μου, Κύριε, νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἂν στενόχωρῆσθε νὰ περιμένετε, ἕως ὅτου ἡ Κυρά μου νὰ λάμῃ τὴν τουαλέττα της, μπορείτε πολὺ καλὰ, μοῦ εἶπε, ν' ἀναχωρήσετε, χωρὶς διόλου νὰ τῆς κακοφανῇ.

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διδαχθῶσι συστηματικῶς τὴν Γαλλικὴν, ἥτις κατέστη τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σπουδῆς ἡ γλῶσσα, εἰδοποιούμεν, ὅτι ὁ Κ. Κάρολος Ποττέν καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα εἰς ὠρισμένας ὥρας καὶ παραδόσεις ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· εἰς τρεῖς δὲ τάξεις ἐκ πέντε μαθητῶν ἐκάστης συγκειμένης, διαιρεῖ τὰς παραδόσεις αὐτοῦ — οἱ προσερχόμενοι πρέπει νὰ γνωρίζωσι νὰ ἀναγινώσκωσιν.

Ὅλως περιττὸν νομίζοντες νὰ συνηγορήσωμεν περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κ. Ποττέν, καθόσον πολλοὶ διομολογοῦσιν αὐτὴν, προτρέπομεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν συστηματικὴν τῆς γλώσσης ἐκμάθησιν.

Ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 6ης Μ. Μ. ἐκάστης ἡμέρας ὁ Κ. Ποττέν εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ, καὶ δύναται ὁ ἐπιθυμῶν νὰ συνενοηθῇ μετ' αὐτοῦ.